

рал. Неговата дълбока човечност заразяваше, искаше ти се непременно да бъдеш като него, да излъчваш това обаяние, каквото даваше неговото присъствие.

Той бе естествено небрежен към себе си, към своята външност, но не и изоставен. Неговата непослушна коса, сресана нагоре, винаги беше разпиляна — половината наляво, половината надясно, или една част паднала над челото му. Висок, слаб, сух, той рядко слагаше вратовръзка и тя обикновено бе халтава. Гласът му не бе басов, нито теноров. Гласът му беше особен — топъл, задушевен, не можеше да не те завладее. Волята му бе закалена, това се чувствуваше по погледа му, пълен с мисъл и твърдост, но при нас той бе обикновено мек и нежен, поглед, който нищо не крие от близките другари. Един дребен наглед факт посочва силната му воля. Известно е, че пушач, пушил тютюна редица години трудно може да го остави, особено през онези времена, когато постоянно се живееше с мисълта да бъдеш арестуван. Никола Вапцаров, Михаил Сматакалев и аз на едно заседание на кръжока се зарекохме да не пушим повече тютюн, зер, вредил ни!. На следващото заседание каниме Кольо да запуши от нашите, а той отговаря: "Не го пуша!"... Ние се спогледнахме и продължихме да димим, но вече гузно.

В литературния кръжок заседанията се председателстваха от представител на секцията, която бе задължена да изнесе доклад, ала докладът получаваше своя истински завършек само когато се изкажеше Никола Вапцаров. Той бе човек с много сериозни изисквания към литературата. Веднаж разглеждахме една творба на члена на кръжана Коле Неделковски. Вапцаров се спре за повече от 30-40 минути само на сравнението "Горо ле, стрео айдушка". Той говореше, че думата СТРЕО е чисто народна, сякаш измъкната от народната поезия и все пак неупотребена в нея.

Никола Вапцаров бе личност с изключителна човечност. За себе